

www.puendee.com

นวนิยายไทย

ฝากหัวใจ...ในเงาตะวัน • นุสมล

ลงพิมพ์ในนิตยสารหญิงไทย พ.ศ.๒๕๕๘-๒๕๕๙

พิมพ์ครั้งที่ ๑ : สำนักพิมพ์เพื่อนดี, มีนาคม ๒๕๕๙

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. ๒๕๓๗

ภาพปก-ออกแบบ : ฟารุต สมัครไทย

ราคา : ๑๘๐ บาท

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

นุสมล.

ฝากหัวใจ...ในเงาตะวัน.--กรุงเทพฯ : อักษรโสภณ, ๒๕๕๙.

๒๕๑ หน้า.

๑. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

๘๕๕.๕๑๓

ISBN 978-974-253-536-0

เจ้าของ

ผู้อำนวยการสำนักพิมพ์

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการสำนักพิมพ์

กองบรรณาธิการ

ศิลปกรรม

คอมพิวเตอร์

พิมพ์และจัดจำหน่าย

บริษัทอักษรโสภณ จำกัด

สันติ ส่งเสริมสวัสดิ์

สุครัตน์ ส่งเสริมสวัสดิ์

รัชชานันต์ ตรีธรรมวุฒิกุล

ยศวดี เป็นประเสริฐ ต้นติมา แซ่ตั้ง

สมยงค์ คงใจ สุหรรษา เสดตรา

รจนา คงทน สุรินทร์ อมรประดับกุล

สำนักพิมพ์เพื่อนดี ในเครือบริษัทอักษรโสภณ จำกัด

เลขที่ ๕๘ ซอยนภาศัพท์ (แยก ๕) ถนนสุขุมวิท ๓๖

แขวงคลองตัน เขตคลองเตย กรุงเทพฯ ๑๐๑๑๐

โทรศัพท์ ๐-๒๒๕๘-๕๘๕๗, ๐-๒๒๕๘-๕๘๖๑-๒

โทรสาร ๐-๒๒๕๘-๕๑๓๐

Homepage : <http://www.puendee.com>

<http://www.facebook.com/puendee>

คำนำ

สำนักพิมพ์เพื่อนดี

ความเชื่อเรื่องโชคเคราะห์ของวัยเบญจเพส เป็นที่กล่าวถึงกันมานาน และปัจจุบันความเชื่อเหล่านี้ก็ยังคงมีอยู่ *ปรมาตม์* กับ *ตะวัน* หนุ่มวัยเบญจเพส ต้องพบกับเรื่องอันคาดไม่ถึงและไม่อาจแก้ไขได้... ด้วยทั้งคู่สลับร่างกัน จึงต่างต้องก้มหน้ารับเคราะห์ร้ายไปอย่างจำยอม สองหนุ่มมีฐานะทางสังคมที่ต่างกันสุดขั้ว พวกเขาต้องปกปิดความจริงไว้พูดได้แต่เรื่องลวง ทนทุกข์เพราะสูญเสียบุคคลอันเป็นที่รักไปโดยที่บอกใครไม่ได้

แต่ถึงแม้เรื่องราวของชายหนุ่มทั้งสองจะคับแค้นอย่างที่สุดเพราะเหตุอันเหลือเชื่อนี้ ทว่าหลายอย่างที่เกิดขึ้นได้กลายเป็นบทเรียนของชีวิตที่มีค่า บังเกิดสิ่งที่ทั้งคู่ใฝ่หาเข้ามาทดแทน เป็นฟ้าหลังฝน ที่อำนวยความสุขในตอนท้ายได้อย่างน่ายินดี

ฝากหัวใจ...ในเงาตะวัน

นุสมล

สุดปลายซอยบ้านน้อยหลังนั้น ปลูกสร้างอยู่บนเนื้อที่ราวหนึ่งงาน ล้อมเขตรั้วด้วยไม้ระแนง มีไม้เลื้อยพาดพันออกดอกดาดารดาซ ทั้งพวงชมพู ชมพุดเกาะเกี่ยวกลมกลืนกัน แม้ชมพุดจะส่งกลิ่นหอมจรุงใจก็ไม่อาจข่ม ความน่ารักน่าเอ็นดูของพวงชมพูดอกกระจิว เป็นช่อเป็นพวงที่พร้อมใจกัน ออกดอกสะพรั่งพราวทั้งต้นได้

ไม่เพียงแต่ไม้ดอกเท่านั้นที่ยึดแนวรั้วระแนงเป็นที่พาดพันอาศัย หากยังมีไม้เลื้อยจำพวกตำลึง ดอกขจรขึ้นแซมชอกซอนอยู่ด้วย ทำให้ทุกคนในบ้านได้กินแกงจืดตำลึงหมูบะซ้อ หรือไม่กี่ถ้วยเดี่ยวตำลึงอยู่ไม่ขาด ซึ่งนอกจากผักกริมรั้วแล้ว พ่อบ้านที่ได้ชื่อว่าเป็นคน ‘มือเย็น’ ปลูกอะไรก็งอกงาม ยิ่งลงผักสวนครัวแปลงย่อมไว้หลังบ้าน ให้ลูกเมียดูแลรดน้ำรดท่า เก็บใบเก็บผลไปทำกับข้าวเป็นประจำ

นายยอดผู้เป็นพ่อบ้าน มีอาชีพหลักขับรถแท็กซี่ ส่วนอาชีพรองจะเป็นงานรับจ้างจิปาละ สุดแต่ใครว่าจ้างไปทำงานอะไร หากเป็นงานสุจริตแล้ว เจ้าตัวไม่เคยเกี่ยง งานปูน งานไม้ งานซ่อมแซมบ้านเรือน เครื่องมือเครื่องใช้เล็กๆ น้อยๆ เขาทำได้ทั้งนั้น ถึงจะไม่เชี่ยวชาญฝีมือเอก แต่ก็มีผู้จ้างงานไม่ขาดมือ เพราะเขาคิดค่าจ้าง ค่าแรงไม่แพงเกินกำลัง

แม่บ้านของนายยอดชื่อเดือน อยู่กินกันมายี่สิบกว่าปีแล้ว มีลูกด้วยกันสองคน ตะวันเป็นคนโต อายุยี่สิบต้นๆ เรียนหนังสือในระบบโรงเรียน แต่ชั้นมัธยม ก็ต้องออกมาช่วยพ่อแม่ทำงานหาเงินเลี้ยงปากเลี้ยงท้อง เมื่อพอจะมีเงินเก็บหอมรอมริบ เขาก็กลับไปศึกษาหาความรู้จากระบบการศึกษา นอกโรงเรียน กระทั่งปัจจุบันใกล้จบจากมหาวิทยาลัยเปิดแห่งหนึ่งแล้ว

ส่วนดาราคคนเป็นน้องจัดว่าโชคดีกว่าพี่ชาย ได้เรียนหนังสือตามชั้นตอน ไม่ต้องเว้นวรรคกลางคัน เพราะเจ้าตัวเกิดและเติบโตขึ้นมาในช่วงที่พ่อแม่พอ

จะตั้งตัว ลืมตาอ้าปากได้แล้ว

งานของพ่อเดินหน้าไปด้วยดี งานรับตัดเย็บเสื้อผ้าของแม่ก็รุ่ง ลูกค้าทยอยมาไม่ขาดสาย แม้จะต้องรอคิวกันเป็นเดือนก็ยอม เพราะลูกค้าต่างก็เชื่อฝีมือช่างเดือนที่ตัดเย็บประณีต สวมใส่ได้ทันที ไม่มีการปรับแก้ให้เสียอารมณ์ นอกจากลูกค้าบางคนที่ไม่ได้เป็นขาประจำกัน ก็มีจุกจิกจู้จี้บ้าง เพราะยังไม่รู้ใจ แต่เมื่อรู้ใจกันแล้ว หลายคนก็ผูกขาดใช้บริการต่อเนื่องมานับสิบปี

ส่วนใหญ่ลูกค้าของเดือนจะเป็นหญิงวัยทำงานที่มีอายุขึ้นเลขสามเลขสี่ พวกเขาจะบอกว่าเลือกซื้อเสื้อผ้าสำเร็จรูปแล้วไม่ค่อยพอดีกับรูปร่าง หลายคนก็หลายเหตุผลต่างกันไป ความสั้น ความยาวไม่เหมาะสมบ้าง คับไป บ้างหลวมไปบ้าง กระทั่งเนื้อผ้า ลายผ้าไม่ตรงใจ ลูไปเลือกซื้อหาผ้าชิ้นโปรดมาให้ช่างเดือนตัดเย็บเสียจะดีกว่า

ซึ่งเดือนก็ได้ลูกสาวคนเล็กเป็นลูกมือช่วยเนาผ้า สอยผ้าให้แม่ ส่วนการวางแผนทรีนและตัดเย็บเป็นงานละเอียดที่นางลงมือด้วยตนเอง

เดือนนั้นปลูกฝังลูกแต่เล็กแต่น้อยให้เป็นเด็กดี ลูกทั้งสองจึงช่วยงานของพ่อแม่โดยไม่ต้องบังคับใจกัน ลูกชายคนโตเรียนรู้ที่จะรับผิดชอบครอบครัว ตั้งแต่อายุน้อยๆ ไปช่วยงานเป็นลูกมือของพ่อบ้าง ไปเป็นรับจ้างหาสีบ้าง ดายหญ้าบ้าง สุดแต่เร็วแรงของเด็กผู้ชายจะรับไหว เพื่อจะได้เงินมาจุนเจือทางบ้าน ไม่ต้องกู้หนี้ยืมสิน เสียดอกเบี่ยร้อยละยี่สิบให้นายทุนหน้าเลือด

ถึงวันนี้ตะวันไม่ได้ทำงานรับจ้างทั่วไปแล้ว แต่มาจ้างงานจักรยานยนต์รับจ้างเป็นหลัก ต้องไปเข้าคิวที่วันตั้งแต่เช้ามืด บางวันก็กลับมากินข้าวกลางวันที่บ้าน ถ้าไม่กลับก็แสดงว่าเขาฝากท้องไว้ที่ร้านข้าวแกงแถวนั้น กว่าจะกลับเข้าบ้านก็มีมืดค่ำ หากเป็นช่วงงานเทศกาลด้วยแล้ว เขาก็จะวิ่งรอกทั้งคืน เพื่อให้ได้เงินมาเป็นค่าใช้จ่ายในบ้าน รวมทั้งเป็นค่าหน่วยกิตสำหรับเล่าเรียนของตนเอง อีกทั้งยังมีแกลใจแบ่งปันให้น้องสาวอยู่เสมอ

ส่วนดาราก็จะย่างเข้าวัยสาวรุ่น เลิกเรียนแล้วก็ต้องกลับไปช่วยงานผ้าของแม่ ไม่เคยเถลไถลไปเดินเล่นตามศูนย์การค้าอย่างที่เด็กสาววัยเดียวกัน ส่วนใหญ่ชอบนักร้อง นอกจากจะมีเวลาว่างจริงๆ เจ้าตัวถึงขออนุญาตพ่อแม่

ไปเปิดหูเปิดตาไปกับเพื่อนๆ บ้าง ซึ่งทั้งสองก็ไม่ห้ามปรามแต่อย่างใด พี่ชายเสียอีกที่ดูแลน้องสาวอย่างเข้มงวดมากกว่าพ่อกับแม่ โดยที่ดารารจะไปไหนต้องขออนุญาต แล้วยังต้องบอกสถานที่ที่จะไป บอกเวลากลับบ้านให้แน่นอนด้วย ดาราเองก็เข้าใจว่าพี่ชายรักและเป็นห่วงตัว ถึงกับบอกเพื่อนสนิทว่าพี่ตะวันนี่ละที่เป็น 'พี่ชายที่แสนดี' ตัวจริงเสียงจริง

ถึงเขาจะไม่หล่อเหลาขนาดที่สาวเห็นสาวกรีด ไม่ใช่รูปลักษณ์หนุ่มเกาหลิ ญี่ปุ่นที่สาวไทยหลงไหล แต่พี่ชายของดาราก็เข้าตำรา ดาร์ก ทอล แอนด์ แชนด์ซั่ม ละนะ ซึ่งเจ้าตัวเขาก็พอใจที่พ่อแม่ให้มาอย่างนั้น

ดารາเสียอีกที่เคยพูดกับแม่ว่าหน้าตาของตัวแสนจะพึ่ๆ ธรรมดา ไม่มีอะไรโดดเด่นเสียเลย เพราะสาวๆ สมัยนี้มีพิมพ์นิยมว่าต้องขาว สวย หมวย แซ่กซี้ จึงจะดึงดูดความสนใจจากหนุ่มๆ ได้

เดือนยังบอกลูกสาวไปว่าผิวพรรณของลูกไม่ใช่คนผิวคล้ำ แต่เป็นผิวสีน้ำตาลต่างหาก ซึ่งลูกควรจะพอใจและมีความสุขกับสิ่งที่ลูกเป็นมากกว่าสิ่งที่ลูกใฝ่ฝันอยากจะเป็น นางเข้าใจดีว่าทุกวันนี้มันเป็นเรื่องของ 'สวยสั่งได้' หากว่ามีเงินมากมาย เสียอย่างเดียว คนเราก็สามารถเสริมตูดปร่างหน้าตาของเราขึ้นมาใหม่ได้ มีเพียงสิ่งเดียวที่ไม่มีใครเปลี่ยนแปลงได้ไปตราบนานแสนนานก็คือการเปลี่ยนจิตใจผู้คนให้เป็นคนดี มีศีลธรรมเหมือนกัน

ดารารเข้าใจดีว่าถึงตัวเองจะอยากสวยแค่ไหน ก็ไม่มีเงินจะสั่งความสวยมาได้หรอก แม้ฐานะทางบ้านจะไม่ขัดสนเหมือนแต่ก่อนแล้ว การใช้จ่ายก็ยังคงต้องเป็นไปอย่างรอบคอบ ไม่อาจจะฟุ่มเฟือยได้ ยิ่งกระเป๋าเงินอยู่ที่แม่ด้วยแล้ว แม่ก็จะคิดแล้วคิดอีกว่าของชิ้นนั้นซื้อมาแล้วต้องใช้คุ้มค่าเงินแม่ถึงจะควักกระเป๋าซื้อ ถ้าเป็นของที่ชายความสวยเป็นหลัก แต่คุณภาพฉาบฉวย ไม่มีทางได้กินเงินจากแม่แน่นอน

ทั้งนี้แม่ไม่ได้เป็นคนซีเหี้ยม แต่แม่เป็นคนใช้จ่ายเงินทองอย่างคุ้มค่า แม่เคยเล่าให้ลูกสองคนฟังว่า ยี่สิบกว่าปีก่อนที่พ่อกับแม่หอบหิ้วกันมาอยู่กรุงเทพฯ นั้น มีกระเป๋าเสื้อผ้าติดตัวมาคนละใบ เงินกันกระเป๋าอีกไม่กี่ร้อยบาท แต่ก็สู้ชีวิต อดมื้อกินมื้อ ปากกัดตีนถีบมาด้วยกัน

พ่อจับงานก่อสร้างเป็นงานแรก แบกهام เทปูน ขนของ ทำทุกอย่างที่หัวหน้างานโยนให้เพื่อจะได้เงินมาเลี้ยงดูเมียและลูกในท้อง รวมทั้งจ่ายค่าเช่าห้องเล็กๆ เทำรูหนูอีกด้วย ส่วนแม่ถึงจะเย็บผ้าเป็น แต่ก็ยังไม่มีเงินซื้อจักรและอุปกรณ์ตัดเย็บ จึงต้องรับจ้างเป็นลูกมือในร้านอาหารไปก่อน ซึ่งเจ้าของร้านก็ใจดีมีเมตตา ให้กับข้าวที่เหลือกินถาดกลับมากินที่บ้าน แต่วันไหนทางร้านขายดีหมดเกลี้ยงทุกอย่าง พ่อกับแม่ก็ต้องหันหน้าพึ่งบะหมี่สำเร็จรูปที่ต้มเพียงห่อเดียว ใส่น้ำให้เต็มหม้อ รอนจนเดือดขึ้นมาแล้วจึงแบ่งกันกินพอประทังชีวิตไปมื้อหนึ่ง

ทั้งพ่อและแม่กัดฟันสู้มาด้วยกัน กระทั่งมีเงินเก็บพอที่จะซื้อจักรเย็บผ้าได้ แม่จึงซื้อจักรและรับผ้าโหลมาเย็บเป็นงานหลัก จากนั้นก็เริ่มมีเงินใช้จ่ายไม่ฝืดเคือง พ่อเริ่มขับแท็กซี่ จากที่เช่าอยู่ของเก่าแก่ก็ค่อยๆ เก็บเงินซื้อเอง พอมีอยู่มีกิน ไม่ฝากท้องกับบะหมี่ห่อเดียวอีกแล้ว แต่แม่กับพ่อก็ยังใช้จ่ายอย่างรู้ค่าของเงินทุกบาททุกสตางค์ และอบรมสั่งสอนให้ลูกรู้จักค่าของเงินทองเช่นกัน

* * *

คฤหาสน์งามหรูกลางกรุงหลังนั้นเด่นตระหง่านอยู่บนเนื้อที่หลายไร่ และมีสิ่งปลูกสร้างทุกอย่างที่ผู้มีฐานะอันดียิ่งพึงจะมี ไม่ว่าจะเป็นสระว่ายน้ำ ขนาดย่อม ศาลานั่งเล่น โรงจอดรถที่มีรถแพงลึบจอดอยู่นับสิบคัน ล้วนสวยงามละลานตา

บริเวณโดยรอบตกแต่งเป็นสวนสวยด้วยฝีมือนักจัดสวนชั้นเยี่ยม หินก้อนใหญ่รูปทรงแปลกตาประดับประดาอยู่ท่ามกลางมวลไม้ดอกไม้ที่ได้รับการดูแลอย่างสม่ำเสมอจากคนสวน จึงผลิดอกสวยสดงดงามเป็นที่เจริญหูเจริญตา

เจ้าของเคหาสน์นั้นเป็นพ่อม่ายเมียตาย วยห้าสิบเศษ ทำงานด้านการเมืองเป็นอาชีพหลัก ส่วนอาชีพรองเป็นธุรกิจมืดที่ไม่อาจเปิดเผย ซึ่งธุรกิจนั้นสร้างความมั่งคั่งให้เขาอย่างมหาศาล

นายประนาถ มีปรมัตต์ เป็นลูกชายคนเดียว เขาส่งลูกไปเรียนเมืองนอก ตั้งแต่สี่ขวบกว่า ขวบ แทบจะเรียกได้ว่าเมื่อแม่ตายจากไปด้วยอุบัติเหตุ

ทางรถยนต์ เจ้าลูกชายก็เกรงเกรง ให้คนขับรถไปส่งถึงโรงเรียน มันก็โดดเรียนจนทางโรงเรียนสายหน้า ไม่ว่าจะคาดโทษอย่างไร เจ้าลูกชายเขาก็แหกกฎทุกกฎของโรงเรียน เขาตรงดิ่งแล้ว หากปล่อยมันไปอย่างนี้ โตขึ้นมาคงไม่พ้นเป็นนักเลงหัวไม้ และคงไปจบที่ติดตะรางหัวโตแน่ๆ

นักจิตวิทยาเด็กบอกเขาว่า การแสดงออกของลูกชายเป็นพฤติกรรมของเด็กที่สูญเสียแม่ไปอย่างกะทันหัน ทำให้เด็กรู้สึกขาดความรัก ความอบอุ่น และความมั่นใจในชีวิต ซึ่งเด็กแต่ละคนจะรับมือกับความสูญเสียได้มากน้อยแตกต่างกันไป เด็กที่มีญาติผู้ใหญ่ให้ความรักความอบอุ่น ทดแทนความรักจากแม่ จะเป็นเด็กที่ค่อยๆ ปรับตัวได้ ทว่าเด็กบางคนมีพ่อที่เหมือนไม่มี ยิ่งพ่อมีผู้หญิงคนใหม่เข้ามาแทนที่แม่ในเวลาอันรวดเร็วเกินกว่าเด็กจะทำใจให้ยอมรับได้ มันก็เกิดปัญหาแม่เลี้ยง ลูกเลี้ยง ที่กลายเป็นปัญหาใหญ่ในหลายครอบครัว

กรณีลูกชายคนเดียวของเขา นักจิตวิทยาเด็กวิเคราะห์ว่าแกเลือกที่จะต่อต้านทุกคนที่เข้ามาในชีวิตของพ่อ และแสดงออกไปในทางก้าวร้าวก็เพื่อเรียกร้องความสนใจจากพ่อ ซึ่งลึกๆ แล้วเป็นความกลัวของเด็กว่าจะสูญเสียพ่อไปอีกคน เหมือนอย่างแม่เสียแม่ไปแล้วชั่ววันจันทร์

หลายฝ่ายให้คำชี้แนะในการรับมือกับลูกชายคนเดียว ซึ่งเขาก็นำไปปรับใช้เพื่อที่จะได้คำตอบว่าสูญเสียเปล่า เจ้าปรมัตถ์ยังคงก้าวร้าว พุดจาแข็งกระด้าง เป็นเด็กไม่น่ารักในสายตาของผู้ใหญ่ขึ้นทุกวัน แม่เจ้าตัวจะเป็นเด็กหน้าตาดี คมคาย แต่นิสัยแย่ ก็คงไม่มีใครคบค้าสมาคมด้วย

เขาจึงตัดสินใจส่งลูกชายคนเดียวไปเข้าโรงเรียนประจำที่ต่างประเทศทันที ท่ามกลางคำหักท้วงจากญาติฝ่ายภรรยาผู้ล่วงลับว่า การส่งลูกไปไกลโดยที่ตัวเด็กไม่พร้อมใจ อาจจะเป็นผลเสียมากกว่าผลดี เพราะแกจะเข้าใจว่าพ่อเป็นคนผลักใส่แกออกไปจากชีวิต

ซึ่งนายประណาก็ไม่ได้แย้งให้มาก ความยังคงใช้สิทธิความเป็นพ่อ กำหนดทางเดินให้ลูกในแบบที่เขาต้องการ เจ้าลูกชายมันเกิดมาโชคดีกว่าเขาร้อยพันเท่า ไม่ต้องดิ้นรนต่อสู้เพื่อให้ข้าวตอกถึงท้องสักเม็ดสักคำ ชีวิตที่ไร้

พ่อขาดแม่ฉัน เขาเผชิญกับตัวเองมาก่อน กว่าจะได้กินข้าวสักมื้อก็ต้องเป็นข้าวกันबाटจากหลวงตาที่เหลื่อแล้วจากเด็กวัดรุ่นพี่ วันนั้นเขามีชายควาวัตเป็นที่ซุกหัวนอน ไม่คิดเลยว่าชีวิตจะมาไกลถึงเพียงนี้

หลวงตาที่เมตตาเขาให้ข้าวกันबाटกริน ก็มรณภาพไปก่อนที่เขาจะลืมตาอ้าปาก ยืนหยัดได้ในสังคมที่ผู้คนส่วนใหญ่วัดค่าของคนด้วยเงินตรา มากกว่าคุณความดี

ความดีหรือ...นายประณายัมหม้ย้น ถ้าเขายังเป็นแค่คนเดินดินกินข้าวแกง จะมีใครมองเห็นเงาหัวของเขาไหม ไม่ใช่เพราะค่าของเงินหรือหรือที่ส่งให้เขาขึ้นมามีชื่อเสียง ยืนอยู่แถวหน้าของสังคม ใครเล่าจะมีสายตาไว้มองคนเล็กๆ ที่กินความดีคลุกความจน

ความมั่งคั่งต่างหากเล่าที่ทำให้ผู้คนนับหน้าถือตา เงินตราต่างหากเล่าที่ทำให้ผู้คนยอมก้มหัวให้ วันนี้เขาเป็นเหยี่ยวที่บินสูงแล้ว ไม่มีวันที่เขาจะกลับไปเป็นนกกระจอกตัวเล็กๆ ที่เที่ยวหากินต่ำเตี้ยเรี่ยดินอีกต่อไป

และลูกชายคนเดียวก็จะต้องบินสูงให้ทัดเทียมกัน

ถึงบรรดาญาติข้างเมียจะไม่มีใครเห็นดีเห็นงามกับการตัดสินใจของเขา ทุกคนทำราวกับว่าเขาจะพาลูกไปปล่อยเกาะให้อยู่โดดเดี่ยวกลางทะเลลึกก็ไม่ปาน แต่ประณายัมก็ไม่เปลี่ยนใจ

เมื่อเลือกทางเดินให้ลูกแล้ว และคิดว่าเป็นเส้นทางที่ดีที่สุดสำหรับลูก เพราะโรงเรียนที่เจ้าปรมัตถ์จะเข้าไปศึกษาเล่าเรียนนั้นเป็นโรงเรียนเอกชนรับทั้งนักเรียนไปกลับ และกินนอนอยู่ที่โรงเรียน ซึ่งเป็นโรงเรียนชายล้วน และแน่นอนว่าค่าเทอม ค่าใช้จ่ายสารพัดของเด็กนักเรียนคนหนึ่งจะสูงลิบสมกับเป็นสถานศึกษาเก่าแก่และมีชื่อเสียงแห่งหนึ่งของอังกฤษ

เขาเชื่อว่าพ่อแม่ทุกคนที่มีกำลังทรัพย์ย่อมจะส่งเสริม ผลักดันลูกให้บินไปไกลๆ และสูงสุดเท่าที่ลูกจะทำได้ เจ้าปรมัตถ์เพียบพร้อมทุกอย่าง เงินทอง แรงสนับสนุนจากเขาผู้เป็นพ่อ มันน่าจะไขว่คว้าสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตให้ได้ เขาผลักดันมันถึงขนาดนี้แล้ว ถ้ามันไม่ก้าวเดินด้วยตัวของมันเอง เขาก็ไม่รู้ว่าจะทำอะไรแล้ว

เจ้าลูกชายก็ใจเด็ด ไม่เอาละวาดโวยวาย เมื่อรู้ว่าตัวจะต้องเข้าไปเรียนโรงเรียนประจำที่อยู่อีกซีกโลกหนึ่ง ไกลแสนไกลจากบ้านที่เมืองไทยเหลือเกิน

บ้านที่ไม่มีแม่ ขาดอ้อมแขนอบอุ่น ไร้น้ำเสียงอ่อนโยนปลอบขวัญตอนที่เขาเจ็บไข้ได้ป่วย มีแต่พ่อที่หมกมุ่นอยู่กับหน้าที่การงาน ไม่ใช่บ้านที่น่าอยู่สำหรับเขาก็คงต่อไป เขาจะอาลัยอาวรณ์ไปทำไม

พ่อจะโยนเขาไปอยู่ที่มุมไหนของโลกก็ได้ทั้งนั้น เพราะมันก็ไม่ต่างไปจากที่เป็นอยู่ทุกวันนี้ เขาอาจจะเป็นสิ่งเดียวกับแม่ทิ้งไว้ให้พ่อดูต่างหน้า แต่ว่ามันอาจจะไม่ใช่สิ่งสำคัญสำหรับพ่อ

ถ้าใช่...ใครเล่าจะผลักใส่สิ่งที่มีค่าในชีวิตออกไปไกลตัว

เด็กชายเม้มปากแน่น ในสายตาของพ่อ เขาคงเป็นเพียงก้อนดินน้ำมันที่พ่อ 'ขึ้นรูป' แล้วเห็นว่าไม่ได้รูปได้ทรงตามที่ต้องการ จะละทิ้งเสียก็ไม่ได้ จึงตั้งใจขยำเสียใหม่ หวังจะปั้นให้เป็นรูปเป็นร่างที่ดีกว่าเดิม

ทว่าเขาไม่ใช่ก้อนดินที่ไร้ชีวิตจิตใจ แล้วพ่อก็ไม่ใช่ประติมากรฝีมือเอกที่จะเสกสร้างผลงานชิ้นเยี่ยมด้วยน้ำเงินเพียงอย่างเดียว

ทุกสิ่งล้ำค่าในโลก ผู้สร้างสรรค์จะต้องทุ่มเทแรงกายแรงใจทั้งชีวิต เพื่อให้ได้ชิ้นงานเอกประดับไว้ในโลกหล้า ไม่ใช่สักแต่สร้างงานขึ้นมาให้เสร็จสิ้นเพียงชั่วข้ามคืน

พ่ออาจจะลืมไปว่าเขาเป็นชีวิตเล็กๆ ชีวิตหนึ่งที่แสนจะเปราะบาง ทว่าจำเป็นต้องซ่อนความอ่อนแอไว้ภายใต้เกราะที่แข็งแกร่ง เพราะเขาตระหนักว่าถ้าตัวเองเจ็บ จะไม่มีน้ำเสียงนุ่มนวลของแม่เฝ้าปลอบโยนเขาก็คงต่อไป

เขายอมจำนนต่อการตัดสินใจของพ่อ

แม่...จากนี้ไปเป็นกำลังใจให้ลูกด้วย...

นายประนาถมองตามลูกชายเดินเข้าหอพัก ถึงเขาจะห่วงใย แต่ก็ต้องตัดใจ และนึกชมเจ้าปรมัตต์ที่เดินจากไปไม่เหลียวหลัง ไม่มีน้ำตาสักหยด ทั้งที่ยังเป็นเด็กตัวกะเปี้ยก

เกิดเป็นลูกผู้ชาย มันต้องให้ได้อย่างนี้ เข้มแข็ง เด็ดเดี่ยว เจ้าปรมัตต์เอ๊ย ขอให้แกมีเลือดนักสู้อยู่ในตัวเพียงครึ่งหนึ่งของพ่อ แกก็จะรับมือ

กับทุกอย่างได้ไม่ยากเย็น

ทว่าผู้เป็นพ่อหารู้ไม่ว่าลูกชายคนเดียววิ่งปรีไปทีหน้าต่าง ทอดแวตตาละห้อยมองตามท้ายรถของพ่อไปจนลับตา นาทีนั้น เขารู้สึกเหมือนถูกลบปล่อยเกาะ อ่างว่าง เจียบเหงา ทั้งที่มองไปทางไหนก็เห็นเด็กชายรุ่นพี่รุ่นเดียวกัน เดินขวักไขว่อยู่เต็มโรงเรียน

น้ำตาเอ่อคลอ เหมือนเด็กอ่อนแอ

เขาคิดถึงแม่สุดหัวใจ

ถ้าแม้อยู่ ก็คงไม่มีวันนี้ วันที่เขาต้องเรียนรู้ชีวิตในต่างแดน เรียนรู้ภาษาที่ต้องสื่อสารในชีวิตประจำวัน เรียนรู้ที่จะผ่านอุปสรรคต่างๆ ไปให้ได้

ทุกอย่างในชีวิตล้วนเป็นเรื่องที่เขาต้องค่อยๆ เรียนรู้ ค่อยๆ ปรับตัวให้เข้าที่เข้าทาง

ไม่ว่าจะยากเย็นหรือง่ายตาย

แพ้หรือชนะ

ท้อแท้หรือเข้มแข็ง

เขาพร้อมเผชิญหน้ากับทุกสิ่งที่จะเข้ามาในชีวิต เขาจะไม่หวั่นไหว ไม่อ่อนแออีกต่อไป เขาจะพิสูจน์ให้พ่อเห็นว่า เขาเข้มแข็งพอที่จะยืนหยัดอยู่ได้ด้วยสองขาของตนเอง

เขาปาดน้ำตา บอกตัวเองว่า จากนั้นไป จะไม่มีเด็กชายที่อ่อนแอคนนั้นอีกแล้ว

และถึงแม้ไม่มีพ่ออยู่ใกล้ แต่เขาก็มีแม่อยู่ในหัวใจเสมอ

๒

กว่าจะเก็บร้านเสร็จสรรพก็ปาเข้าไปค่ามากแล้ว พอตีสามเสียงนาฬิกาปลุกเรียก คนในบ้านก็ต้องรีบตื่นขึ้นไปจ่ายตลาด ซ้อหมูเห็ดเป็ดไก่ พืชผักไปทำกับข้าวขาย ซึ่งอย่างน้อยต้องมีกับข้าวสิบกว่าอย่างให้ลูกค้าได้เลือกซื้อเลือกกิน อีกทั้งยังต้องมีกับข้าวเย็นพื้นที่ขาดไม่ได้ เพราะลูกค้าสั่งกินประจำก็เห็นจะเป็นผัดกะเพราหมู ไข่ดาว ต้มพะไล พะแนงเนื้อ ไข่กรอกทอด ผัดเผ็ดหน่อไม้ ปลาทอด ที่เหลือก็จะเป็นกับข้าวที่ทำหมุนเวียนเปลี่ยนไป

ร้านข้าวแกงขนาดย่อมของนางพรอยู่ใกล้สี่แยกจักรยานยนต์ ลูกค้าประจำจึงไม่ใช่ใครอื่น ส่วนลูกค้าจรัลก็เป็นลูกค้าที่ใช้บริการวินรับจ้าง ด้วยเห็นว่าราคาไม่แพง แค่อีสิบสามสิบบาทก็ได้กับข้าวมื้อหนึ่งแล้ว

ตั้งแต่สามีกู้ทุกซुकู้ยากตายจาก นางก็เลี้ยงดูลูกสาวสองคนด้วยอาชีพนี้เสมอมา เพราะหัดต้นทุนแล้วก็ยังมีกำไรใช้จ่ายในครอบครัว ไม่ได้เดือดร้อน

ลูกสาวทั้งสอง... แวแวงกับวาวใสต่างก็เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงของบ้าน ช่วยแม่ขายข้าวแกงแข็งขันแม่ลูกสาวคนโตแวแวงจะเป็นคนรักสวยรักงาม อยู่บ้างก็ตาม

ส่วนวาวใสนั้นไม่เคยเกี่ยงงาน จัดโต๊ะ ล้างจานเจ้าตัวทำได้ทั้งนั้น ยกเว้นทำกับข้าวต้องยกให้เป็นฝีมือของแม่กับพี่สาวไป และไม่เพียงช่วยงานในร้านข้าวแกงเท่านั้น เมื่อถอดผ้ากันเปื้อนออก เจ้าตัวก็จะสวมเสื้อวินรับรถจักรยานยนต์รับจ้างอีกงานหนึ่ง ซึ่งเป็นงานเก่าของพ่อที่ตกมาถึงลูก

และผู้เป็นแม่ก็เป็นห่วงทุกครั้งที่วาวใสออกรถ เพราะการตายของสามียังเป็นความหวาดกลัวที่ฝังลึกอยู่ในใจ รถยนต์คันนั้นขับฝ่าไฟแดงพุ่งเข้าชนจักรยานยนต์ของสามีนาง ที่ออกรถตามสัญญาณไฟเขียวเข้าอย่างแรง เขาสิ้นชีวิตด้วยวัยสี่สิบเศษเท่านั้น

ซึ่งเงินก้อนแรกก็นำมาเป็นทุนเปิดร้านขายข้าวแกงนั้น เป็นเงินประ-

กันชีวิตของสามีผู้วายชนม์ และนางก็ตั้งใจว่าจะเลี้ยงดูลูกทั้งสองให้ดีที่สุด ไม่ให้ลูกต้องอดมื้อกินมื้อเหมือนที่นางกับเขาประสบมา เพราะเงินทุกบาททุกสตางค์ที่นำมาตั้งตัวนั้น เป็นเงินที่แลกมาด้วยชีวิตของเขา

และลูกสาวต่างก็ตระหนักถึงพระคุณของพ่อผู้ล่วงลับ ทุกปีที่ครบรอบ วันจากไปของพ่อ ทั้งสามคนแม่ลูกก็จะพากันไปทำบุญเลี้ยงพระทั้งวัดอุทิศส่วนกุศลให้พ่อ

สำหรับคนอื่นลูกสาวอาจจะทำความเข้าใจให้พ่อแม่ แต่แววแสงกับ วาวใสไม่เคยก่อเรื่องทุกข์ใจให้แม่สักครั้ง นอกจากบางครั้งสองสาวจะเป็นปาก เป็นเสียงกันบ้าง ก็ตามประสาผู้หญิง

“ไอ้วาว”

เสียงเรียกกริ้ววอย่างนี้ จะเป็นใครอื่นได้

“อะไรพี่แวว”

“จะออกไปไหน”

“บอกเมื่อวานแล้วไง วันนี้มีสอบเช้า”

วาวใสสวมเสื้อเชิ้ตสีขาวกับกางเกงยีนส์สีซีดตัวเก่า ถูงเท้า รองเท้าผ้าใบ สะพายเป้ใบย่อมที่ใส่กระเป๋าไว้เพื่อไปเปลี่ยนในห้องน้ำที่มหาวิทยาลัย ก่อนจะเข้าห้องสอบ ซึ่งเจ้าตัวทำเป็นปกติวิสัยมาหลายปีแล้ว ก็คนมันถนัดนั่งกางเกงมากกว่ากระโปรงนี่นา ทั้งที่เรียวยาวของเจ้าตัวออกจะเพรียว สวมกระโปรงสั้นๆ ตามที่สาวๆ กำลังนิยมได้ไม่อายุใครด้วยซ้ำ

“แล้วทำไมยังไม่ไป”

แววแสงถามน้องสาวที่ยังช่วยหยิบนั้นจัดนี่อยู่ในร้าน

“รอดะวัน ทางเดียวกัน ไปด้วยกัน ประหยัดน้ำมัน”

น้องสาวตอบแกมยิ้ม

“ตะวันก็สอบวันนี้เหมือนกัน?”

น้ำเสียงของแววแสงที่พูดถึงเจ้าหนุ่มรถวินตติจะหมั่นไส้มากเสียกว่า จะชื่นชมในความเป็นคนรักเรียนของชายหนุ่มหน้าตาคมคายเข้าที่ เสียแต่ผิวคล้ำไปหน่อย ไม่ขาวเป็นหนุ่มเกาหลีย่างที่หล่อในฝัน

“พี่แววรู้ใช่ไหม ทะวันเขาชอบพี่แววนะ”

วาวใสถามตรงๆ

“ไม่รู้ก็บ้าแล้ว”

แววแสงส่องกระจกเห็นรูปโฉมตัวเองพริ้มเพราะเช้าที่ ใครๆ ก็บอกว่า หล่อนเป็นนางกวักที่ดึงดูดลูกค้าให้เข้าร้านได้อย่างดี ข้าวแกงร้านแม่พรจึง ขายดีหมดเกลี้ยงทุกวัน

หลายคนนั่งกินที่ร้านแล้วยังซื้อใส่ถุงกลับไปบ้านหรือแม่ก็ใส่กล่องไปกินที่ทำงานอีกด้วย ส่วนหนึ่งน่าจะเป็นฝีมือของแม่ที่ปรุงรสชาติอาหารถูกปากคนกิน และอีกส่วนนั้นแววแสงเชื่อว่าตัวเองเป็น ‘จุดขาย’ ของร้านที่เรียกลูกค้าได้มากกว่าน้องสาวท่าทางกระโตกกระเดก พุดจาห้วนๆ เหมือนมะนาวไม่มีน้ำ

แต่ถึงหล่อนจะเป็นลูกสาวแม่ค้าขายข้าวแกง ก็เชื่อว่าจะสิ้นไร้ไม้ตอก เพราะหน้าตาตัวก็สะสวยเข้าท่า เงินทองก็มีเก็บ เข้าสมัย ‘สวยเลือกได้’ มันก็ต้องเลือกกันหน่อย

หนุ่มวินมอเตอร์ไซค์อย่างตะวันนะหรือ แววแสงไม่สนหรอก ไม่อยากจะไปก่อกวนกินเกลือ หาเข้ากินค่า ทำงานตัวเป็นเกลียวกับใคร

ผู้ชายของหล่อนจะต้องมีฐานะการเงินมั่นคง เลี้ยงดูหล่อนให้สุขสบายได้ ใครจะค่อนข้างหล่อนไฝ่สูงก็ช่าง อย่างน้อยก็ดีกว่าไฝ่ต่ำไม่ใช่หรือ

คนเรารู้ตัวว่าไม่สูงก็ต้องรู้จักปีนป่ายให้ตัวเองสูงขึ้น น่าจะดีกว่าเป็นคนเตี้ยแล้วยังคิดจะอุ้มคอม ชีวิตคงไม่ก้าวหน้าไปไหน ได้แต่ย่ออยู่กับที่หรือไม่กี่พากันเดินวนเวียนอยู่ในเขาวงกต ไม่ต้องออกไปเห็นเดือนเห็นตะวันกันพอดี

“แล้วพี่แววไม่รักชอบตะวันเลยหรือ”

เวลานั้นยังเช้าตู่ ลูกค้าไม่มาก สองพี่น้องจึงพุดคุยกันไป จัดข้าวของในร้านไป

“เฉยๆ”

แววแสงรู้สึกลอยๆอย่างนั้นจริงๆ

“ถ้าพี่แหวไม่ชอบ เตียวคนอื่นชอบไม่รู้นะ”

วาวใสกระเซ้ากั้วยิ้ม

“คนอื่นที่พูดนะ แกหรือเปล่า วาว”

“เฮ้ย! ไม่ใช่ ฉัน...ทอมอะ”

น้องสาวสั่นหน้าตอบปฏิเสธเร็วปรือ

“ทอมบ้าอะไรไว้ผมยาว”

“แล้วใครห้ามทอมไว้ผมยาวล่ะ คนเรากันแต่ภายนอกไม่ได้หรอกพี่
แหว มันต้องดูกันให้นานๆ ให้ลึกซึ้งถึงในใจ ถึงแก่น ถึงธาตุแท้”

“ฉันเป็นพี่แก ทำไมฉันจะไม่รู้ว่าไอ้ที่ทำห้าวหาญเหี้ย มันเป็นแค่เปลือก
นอก ตัวจริงแก่นะเป็นผู้ยังผู้หญิง อย่าทะลึ่งอยากจะเป็นทอม”

ได้ยินพี่สาวว่าอย่างนั้น คนเป็นน้องก็ได้แต่หัวเราะเห็นพันทขา

“แล้วก็จะวังเถอะ ทำตัวเป็นทอม จะไม่มีใครกล้าจีบ”

“ไม่มีใครจีบฉัน ฉันก็จีบเขาก่อน”

น้องสาวพูดเล่นๆ ให้เป็นเรื่องขำๆ

“แกจะจีบใครก็ถามตะหลิวในมือแม่นี้ก่อน จะเคาะให้หัวโนเลย”

นางพรเจ้อตะหลิวในมือไปทำท่าสับใกล้ศีรษะลูกสาวคนเล็ก ซึ่งกระโดด
หลบไปอีกทาง

“พูดเล่นนำ แม่ก็”

“จะรีบไปสอบก็ไป ตะวันมาโน่นแล้ว”

หนุ่มรถวินร่างสูงโปร่งจอดรถที่หน้าร้าน เปิดกระบังหน้าหมวกนิรภัย
ขึ้น ส่งยิ้มเห็นฟันเรียงขาวให้หญิงสาวที่ตัวชอบพอ ทว่าสาวเจ้ากลับเมินไป
ทางอื่น

วาวใสเห็นใจคนที่แอบรักเขาเหลือเกิน ถึงเจ็บก็ไม่อาจตัดใจ

***

“เป็นไง ทำได้ไหม”

ตะวันสอบเสร็จก่อน แล้วเดินจากตึกหนึ่งมาอีกตึกหนึ่ง นั่งรอวาวใส
กลับพร้อมกัน

“ได้สิ อ่านมาตรงเป๊ะๆ แล้วตะวันล่ะ”

วาวใสไม่ได้เรียกอีกฝ่ายว่าพี่ทั้งที่เขายาวมากกว่าตัวตั้งสองสามปี ส่วนตะวันกลับเห็นหญิงสาววัยยี่สิบเศษเป็นน้องนุ่ เพราะเขามีใจให้พี่สาวของวาวใสอยู่

“พรั่งนี้มีสออบไหม”

ตะวันสั่นศีรษะ ตอบว่า

“เว้นไปสามวัน”

“แต่ฉันมี รีบกลับเถอะ รอแป็บนึง”

ตะวันไม่ถามว่ารอทำไม เพราะรู้ว่าคุณพูดต้องผลัดเปลี่ยนกระโปรงออกเป็นกางเกงยีนส์หัดทะเลแมง

“เมื่อไหร่จะเลิกเปลี่ยนกระโปรง กางเกงให้มันยุ่งยากเสียทีละ วาว”

ชายหนุ่มถามยิ้มๆ ไม่รู้สิกรำคาญ เพราะมีความเอื้อเอ็นดูเหมือนฝ่ายนั้นเป็นน้องสาว

“ฉันชอบอย่างนี้ มันเดินเห็นคล่องตัวดี”

“ผู้หญิงอะไรไม่ชอบนุ่งกระโปรง จะว่าเป็นทอมก็ไม่น่าจะใช้”

“ฉันจะเป็นอะไรมันก็เรื่องของฉัน”

ลองได้ขึ้นเสียงสูงอย่างนี้เป็นหญิงจำชัดๆ เขาดูออกแต่ไหนแต่ไรแล้วที่เข้าแหยก็เพราะเห็นเป็นน้องหรืออีกทั้งตัวจีบพี่สาวอยู่ ก็ต้องตีสนิทกับน้องสาวเป็นธรรมดา

“ไปได้แล้ว”

วาวใสขึ้นซ้อนท้ายจักรยานยนต์ มองดูยอดยานพาหนะที่วิ่งขวักไขว่บนท้องถนน แต่ละคันจ่อท้ายติดๆ กัน แทบจะไม่เว้นระยะให้จักรยานยนต์แทรกไปได้เลย แต่ตะวันก็ใช้ความสามารถซิกแซ็กชอกแซกไปจนได้ แล้วก็ไปจอดติดไฟแดง ขนาบซ้ายขวาหน้าหลังด้วยรถยนต์หรู

เขามองและคิดฝัน ผู้ชายวัยหนุ่มทุกคนต่างฝันว่าจะมีรถเป็นของตัวเองสักคัน แล้วขับพาสาวคนรักไปตามล่าฝันด้วยกัน แค่คิดเพลินๆ อารมณ์หวานๆ ก็บรรเจิดจ้าขึ้นในใจ

“คันซ้ายมือ สวยจังนะ ตะวัน”

วาวใสสะกิดหลังพุดกับคนข้างหน้า ได้ยินเสียงตอบมาว่า

“บีเอ็มดับเบิลยู สปอร์ตซีดานคูเป้”

“คันขวาล่ะ”

“เบนซ์ นิว ซี-คลาส”

“แล้วคันหลัง?”

“ก็เกาสี”

ถึงเป็นมุกเก่า วาวใสก็ยังขำ และตะวันก็ตอบว่า

“บีเอ็มดับเบิลยู ซีรีส์ ๗”

ถ้ามีเรื่องที่น่าสนใจ การจราจรที่ติดขัดก็ไม่น่าเบื่อเสมอไป ทุกอย่างมองให้เห็นความรื่นรมย์ได้เสมอ

“อีกฉาคนรอยจังนะ ตะวัน นั่งสบาย แอร์เย็นเฉียบ”

วาวใสพุดแต่ปาก ไม่ได้ออกจากส่วนลึกของจิตใจ

“อีกฉาเขาทำไม ต่อให้ขับรถหรูหราก็ไหนก็มาจอดติดไฟแดงเหมือนกันไม่เห็นจะได้สิทธิ์ไปก่อน เขาเรียกว่าความเท่าเทียมกันบนท้องถนนไงล่ะ”

“ชาตินี้พวกเราคงไม่มีวาสนาได้นั่งรถราคาเป็นล้านอย่างนี้หรอกนะตะวัน”

วาวใสรู้จักประมาทตน ไม่ชอบเพื่อฝันวาดวิมานในอากาศ ความฝันมีไว้หล่อเลี้ยงชีวิตก็จริงอยู่ แต่ถ้าข้ามเส้นความฝันไปนิดเดียว มันก็จะกลายเป็นความเพ้อเจ้อไปทันที

“ใครจะไปรู้! สักวันบุญอาจจะหล่นทับ ตี๋มชาขวิดเดียวได้รถตั้งคัน”

ตะวันพุดกลั้วหัวเราะ

“เพื่อเจ้อ”

“ทุกคนมีสิทธิ์จะฝัน หรือวาวไม่มี”

ชายหนุ่มเอียงหน้ามาถาม

“มี แต่ฉันฝันไม่ไกลตัวนักหรอก ขอแค่ใช้ชีวิตอย่างมีความสุขมากกว่าความทุกข์กับคนที่ฉันรัก”

“หาเจ้อหรือยังล่ะ คนนั้นนะ”

วาวไสยยังไม่ทันได้ตอบ เสียงแตรรถก็ดังขึ้น ทั้งตัวเธอกับตะวันสะดุ้งไปตามๆกัน เมื่อเขาออกรถแล้ว รถคันนั้นยังเร่งเครื่องย่นตัวขึ้นมาตีคู่ วาวไสหันไปมองก็เห็นกระจกด้านคนขับลดลง พร้อมกับพูดเสียงยิ้มแถมหยัน

“ฝึกกลางวันอยู่หรือ”

“ไ้บ่! จะรีบไปตายที่ไหนก็ไป”

วาวไสซิ่งตา ตะโกนใส่หน้า ฝ่ายนั้นจึงขับเบียดเข้าใกล้ ตะวันเหยียบเบรก มองตามท้ายรถคันนั้นไปอย่างหัวเสีย วาวไสกลัวตรรถเลยเผลอกอดเอวชายหนุ่มเสียแน่น พอตั้งสติได้ก็รีบลดวงแขนลง ใจเต้นระทึกตึกตักไม่รู้ ว่าซัดเขินหรือซิ่งโกรธไ้หมอนั้นมากกว่ากัน

“ไม่เป็นอะไรใช่ไหม วาว”

ตะวันทอดเสียงถามห่วงใย

“ฮือ! ไ้เลวนั้นมันแก้งเรานะ ตะวัน”

วาวไสบอกตัวเองว่าโกรธจนหน้าแดงกำ

“ตามไปเอาเรื่องมันเฮอะ”

“ช่างมันเถอะ วาว มันอาจจะทำไปด้วยความคะนอง”

ตะวันเจอมากเรื่องกระทบกระทั่งกันบนท้องถนน หากไม่หนักหนาอะไร เขาก็ปล่อยให้มันผ่านไป

“พ่อแม่มันไม่สั่งไม่สอนมันใช่ไหม ตะวัน มันถึงเป็นคนอย่างนี้”

วาวไสยังผูกใจเจ็บไ้หมอนั้น

“แรงไปไหม วาว บางทีพ่อแม่ดีแต่ลูกมันเลวเองก็ได้”

ตะวันพูดให้อีกฝ่ายหายโกรธเกรี้ยว

“ไ้ไรคจิต”

วาวไสพึมพำ จำหน้าไ้หมอนั้นได้ติดตา คิ้วเข้มๆตาต่างๆ ระยับยิ้มไม่เห็นจะหล่อกว่าตะวัน มิหนำซ้ำนิสัยยังเลว...หญิงสาวโกรธฝังใจเสียลละ

๓

ปรมัตถ์ยังหงุดหงิดไม่หาย เครื่องทำความเย็นในบ้านไม่ช่วยคลายความชุ่มฉ่ำ เขาเมื่อสภาพการจราจรที่มีจักรยานยนต์เฟ้นฟ่าน ฉวัดเฉวียน นำรำคาญ เขาก็แค่บินกลับมาเยี่ยมพ่อ ไม่นานก็จะกลับไปใช้ชีวิตที่ต่างประเทศตามเดิม สายใยความผูกพันระหว่างเขากับพ่อ หรือเขากับบ้านเกิดช่างบางเบาราวกับใยบัว

ถึงวันนี้เขาไม่รู้สึกน้อยใจพ่ออีกแล้ว ที่ส่งเขาไปเรียนเมืองนอกตั้งแต่เด็กๆ แรกๆ ก็อาจจะเหงา คิดถึงบ้าน แต่เมื่อเวลาผ่านไป ปรับตัวได้ เขาก็อยู่กับมันได้

เขาใช้เงินของพ่อน้อยที่สุด ไม่อยากมีชีวิตอยู่ได้เพราะเงินของพ่อเท่านั้น พ่อเข้ามาหาวิทยาลัยเขาก็เรียนไปด้วย ทำงานไปด้วย ได้เงินมาก็ใช้จ่ายเต็มที่ประสาคนหนุ่ม และถึงพ่อทราบว่าเขาหาเงินใช้จ่ายเองได้ พ่อก็ยังทำตามหน้าที่ด้วยการโอนเงินเข้าบัญชีให้เขาอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งนั่นคงเป็นความรับผิดชอบเดียวที่พ่อมิให้เขา ครั้งล่าสุดที่เขาตรวจสอบบัญชี พบว่ายอดเงินสูงอย่างน่าอัศจรรย์ใจ

แล้วความเงิบก็สิ้นสุดลงเพียงนั้น เมื่อญาติสาวใหญ่ก้าวเข้ามาในห้องรับแขกที่ตกแต่งอย่างงามวิจิตรตระการตาในสัปดาห์ต่อมา

“คุณหลาน พ่อน้ำรู้ข่าวว่าคุณหลานกลับมาเยี่ยมบ้าน น้ำก็รีบมานี้ละจ๊ะ คิดถึงจริงๆ”

ไม่พูดเปล่า วิไลร์สยังกางแขนออกปรี่เข้ามาจะสวมกอด ทว่าหลานชายไม่นิยมการทักทายอย่างตะวันตกกับคนไทยด้วยกัน เขาจึงยกมือไหว้อย่างสุภาพ

“น้ำรักจิงคุณหลาน ยังรู้จักการไหว้”

ถึงชะงักไปเล็กน้อย วิไลร์สก็ยังมีมำเริง

“คนไทยครับ”

ปรมัตต์ตอบสั้นๆ ต่อให้เขาไปอยู่ไกลจากบ้านเป็นสิบๆ ปี สายเลือดที่เล่นพล่านอยู่ในตัวก็ยังเป็นเลือดไทยเต็มเปี่ยม สำหรับวิลเจอร์ส แม้จะไม่ใช่หน้าสาวแท้ๆ ของเขา แต่เธอก็เป็นญาติห่างๆ ที่ยังติดต่อกับเขาอยู่

“น้ำวิลสบายดีนะครับ”

“จะ ไม่เจอกันหลายปี คุณหลานก็เป็นหนุ่มเต็มตัวแล้วนะ”

“ยี่สิบสี่เต็ม ย่างเข้ายี่สิบห้าแล้วครับ”

“เบญจเพส”

สีหน้าและส้อมเสียงของคนพูดส่อไปในทางวิตกจริต จนปรมัตต์รู้สึกผิดสังเกตุ

“มีอะไรหรือครับ น้ำวิล”

“ไม่ ไม่มีอะไรหรอกจ้ะ คุณหลาน”

“น้ำวิล”

ชายหนุ่มพูดเสียงเข้ม อีกฝ่ายจึงให้คำตอบ

“ก็เข่าว่ากันว่าคนเราพออายุย่างเข้าวัยเบญจเพส หากโชคดีก็จะมีพบแต่เรื่องดีๆ แต่ถ้าเคราะห์ร้ายก็อาจจะเกิดเรื่องร้ายๆ ถึงกับเลือดตกยางออกหรือไม่ก็...”

วิลเจอร์สทั้งคำพูดไว้แค่นั้น อีกฝ่ายจึงพูดต่อให้ครบถ้วน

“เสียชีวิต น้ำวิลจะบอกว่าผมบินข้ามโลกมาเพื่อจะเจอเรื่องร้ายขนาดนั้น?”

สาวใหญ่ถึงกับหน้าถอดสี แต่คนพูดเองกลับมีสีหน้ายิ้มๆ

“คุณหลาน อย่าพูดเป็นเล่นไป ถึงไม่เชื่อก็อย่าลบลู่”

ชายหนุ่มยิ้มพราว ถ้าแม่ยังอยู่ แม่จะมีความเชื่ออย่างนี้หรือเปล่า ไม่บ่อยนักที่เขาจะนึกถึงแม่ เพราะแม่อยู่ในห้วงลึกของความทรงจำ แต่เมื่อเขากลับบ้านก็เหมือนเขาได้กลับมาอยู่กับแม่อีกครั้ง

ภาพวาดสีน้ำมันขนาดใหญ่บนผนัง ฝีมือจิตรกรเลื่องชื่อชาวไทยยังประดับอยู่ที่เดิม รอยยิ้มอ่อนโยนของแม่ราวกับจะปลอบขวัญให้กำลังใจ ลูกชายคนเดียวของแม่ จากวันนั้นถึงวันนี้ความรักของแม่ยังคงอยู่กับเขา

ซึ่งเขาสัมผัสได้ด้วยจิตได้สำนึก

“กันไว้ดีกว่ากันนะจ๊ะ คุณหลาน”

วิไลจรัสพูดพล่ง หลังนั่งตรองอยู่อึดใจ

“อย่างไรหรือครับ”

ปรมัตถ์ไม่เข้าใจที่ฝ่ายนั้นพูด จะแก้จะกันอย่างไรได้กันหรือ

“ทำบุญจ๊ะ คุณหลานต้องทำบุญรับเบญจเพส จะได้มีแต่เรื่องดีๆ เข้า
หาตัว บัดเป่าเรื่องร้ายๆ ให้ออกไป”

“ทำบุญ?”

ชายหนุ่มนึกไม่ออกว่าเขาทำบุญครั้งล่าสุดเมื่อไร มันนานเต็มที ตั้ง
แต่แม่ยังอยู่ละมั้ง ที่แม่พาเขาไปทำบุญวันเกิดที่วัด ถึงตอนนี้เขาจัดว่าเป็น
คนไกลวัดพอสมควร

“จ๊ะ คุณหลานทำบุญได้หลายอย่าง จะนิมนต์พระมาฉันเพลที่บ้าน
หรือไปทำบุญเลี้ยงพระที่วัดก็ได้ จะซื้อโลงศพบริจาคให้ศพไร้ญาติก็ยังได้
เลี้ยงอาหารกลางวันเด็กกำพร้าก็ได้จ๊ะ”

“ใช้เงินซื้อบุญได้ด้วยหรือครับ”

“คุณหลาน อย่าพูดอย่างนั้นจ๊ะ เดี่ยวจะบาปปาก”

วิไลจรัสอ่อนใจ จะถือสาหลานชายคงไม่ได้ ก็เขาไปโตที่เมืองนอก
เมืองนานี้ละ

“เอาเป็นว่าพรุ่งนี้น้ำจะพาคุณหลานไปทำบุญถวายสังฆทานพระสัก
แก้วรูป ปล่อยนกลปลอยปลา ตกกลงใหม่จ๊ะ”

สาวใหญ่แนะนำบุญอย่างเรียบง่าย เข้าใจว่าเด็กนอกอย่างปรมัตถ์คง
ไม่ชอบพิธีการอะไรที่ยุ่งยาก

“พรุ่งนี้ผมไม่ว่าง”

“มีนัดกับสาวๆ?”

“จะว่าอย่างนั้นก็ได้ครับ สาวของผมสวย ปราดเปรียว แรง ถึงไหน
ถึงกัน”

“อู๊ย! สาวที่ว่าน่าจะเป็นใครจ๊ะ นักเรียนนอกด้วยกันหรือเปล่า ชาติ-

ตระกูลดีไหม” วิไลจรัสถามเสียงเข้มงวด

“ตระกูลสูงจากยุโรปเชียวละครับ น้าวิไล ใครๆ ก็ปรารถนาจะได้เป็น
เจ้าของครอบครัวเธอ ผมเห็นครั้งแรกยังแทบอดใจไม่ไหว อยากได้เธอใจ
จะขาด”

ปรมัตถ์ยิ้มเยื่อน สนุกกับการพูดกำกวมให้น้าสาวเข้าใจผิด

“พูดอะไรอย่างนั้นจ๊ะ คุณหลาน แต่น้าก็เชื่อใจนะว่าคุณหลานสายตา
แหลมคม เห็นเพชรเป็นเพชร เห็นกรวดเป็นกรวด อย่างคุณหลานคงไม่คว่า
กรวดมาเขยชมแทนเพชรหรอกนะจ๊ะ ว่าแต่สาวสวยที่ทำให้คุณหลานคลั่งไคล้
ไหลหลง อยากจะได้ใจจะขาดนะ ชื่ออะไรหรือจ๊ะ”

ผู้หญิงที่จะเข้ามาพัวพันกับหลานชาย อย่างน้อยก็ต้องมีคุณสมบัติที่
‘ผ่าน’ ในระดับต้นๆ

“ผมเรียกเธอว่าปอร์ช แต่คนไทยส่วนใหญ่เรียกเธอว่าปอร์เช่”

“คุณหลาน”

วิไลจรัสน่าจะเฉลียวใจแต่แรกว่าหลานชายคลั่งไคล้รถมากกว่าผู้หญิง
เสียอีก หลงเข้าใจผิดไปได้

* * *

“สอบเสร็จแล้ว ไปหาอะไรอร่อยๆ กินกันนะ วาว”

ตะวันบอกคนซ้อนท้าย พวกนี้ออกจากมหาวิทยาลัย

“อาหารญี่ปุ่น?”

วาวใสคาดเดา ฉลองทั้งที่มันต้องพิเศษหน่อยสิ

“ไม่อร่อยหรอก”

“อาหารเกาหลี”

วาวใสเดาผิดเป็นครั้งที่สอง เมื่ออีกฝ่ายส่ายหน้า

“หมูกระทะก็ดียังดี”

“ไม่ดีหรอก”

“แล้วอะไรดี”

“เดี๋ยวก็รู้”

ร้านก๋วยเตี๋ยวม้วนน้ำ... วาวไสย้มละไม สำหรับตัวเองแล้วไม่ว่าจะร้านเล็กหรือร้านใหญ่ คุณค่าทางใจไม่ได้อยู่ที่ร้าน แต่อยู่ที่น้ำใจของตะวันต่างหาก

“วาวจะกินอะไร”

เขาพาวาวไสนั้งยังโต๊ะว่าง แม้จะเป็นร้านเล็กๆ แต่ก็สะอาดสะอ้าน คนเต็มเกือบทุกโต๊ะ

“พะหมี่แห้ง”

ตะวันสั่งตามนั้นสองที่ เพิ่มพะหมี่น้ำอีกสองชามด้วย และเขาก็ยังซื้อกลับไปฝากทุกคน ทั้งพ่อแม่ น้องสาวของเขา และแม่กับแ้วแ้วด้วย

แม้จะเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ ตะวันก็ยังนึกถึงสาวคนพิเศษ วาวไสก็ขอให้พี่สาวมองเห็นความจริงใจของหนุ่มนิสยดีคนขยันชื่อตะวันคนนี้ด้วยเถอะถึงจนเงินบ้างแต่เขาก็รวนน้ำใจ ขอให้พี่สาวเห็นคุณค่าในตัวตะวันก็แล้วกัน

รถยนต์สปอร์ตคันนั้นดึงดูดสายตาของผู้ร่วมสัญจรบนท้องถนน โดยเฉพาะสีแดงเพลิงและรูปทรงเพรียวโค้งมนตามหลักกลศาสตร์ รวากับอัสตรีที่มีสัสดส่วนงดงามไร้ที่ติ

ท่าในความคิดของตะวันแล้ว รถยนต์ที่มีกำลังแรงม้าสูงขนาดนี้ มาอยู่ผิดที่ผิดทางขอบกล บนถนนที่ไม่อาจใช้ความเร็วได้ตามสมรรถภาพของรถ คนขับคงจะขับโซ้วเสียมากกว่า

“ตะวัน ไอ้หมอนั้น”

วาวไสจำหน้าไอ้คนที่ไม่มีน้ำใจได้ไม่ลืม ต่อให้รถคันนั้นติดฟิล์มกรองแสงทั้งคันก็ตาม

“ท่าจะดวงสมพงศ์กัน เจอมันสองหนขับรถไม่ซ่าคัน”

ตะวันพูดเรื่อยๆ

“อวดเศรษฐี”

วาวไสเกลียดนักพวกคนรวยที่ชอบทำตัวเวอร์

“อย่าไปว่าเขาเลยวาว เขาโชคดีที่เกิดมารวย แต่เราก็เป็นคนเหมือนกัน ยังไม่รวยวันนี้ วันข้างหน้าอาจจะเป็นเศรษฐีไม่รู้ตัวก็ได้”

ตะวันขับจักรยานยนต์ไปตามเส้นทางกลับบ้าน พุดคุยไปเรื่อยๆ

ไม่เคยฝันว่าจะเป็นเศรษฐีมีเงินถึงเหมือนใครเขา แคร์ถปอกั๊พมือสองมือสาม ลักคั้น กับครอบครัวเล็กๆ เท่านั้นก็น่าจะสุขเกินพอแล้ว ชีวิตจะต้องการอะไร มากไปกว่านั้น ยิ่งโลกก็ยิ่งเหนื่อย ยิ่งปรารถนาก็ยิ่งไขว่คว้า ยิ่งไม่พอก็ยิ่ง จะทำลาย สังคมทุนนิยมไม่เคยสอนให้คนเรารู้จักเพียงพอ มันสอนให้เรา กอบโกยทรัพยากรเข้าตัวให้มากที่สุดเท่าที่จะมากได้ มันสอนว่า เมื่อใครยวสาวได้สาวเอา

ทุกวันนี้คนเราจึงผลาญทรัพยากรกันอย่างบ้าคลั่ง ท้ายที่สุดแล้วสิ่งที่เราทำลาย ก็คงจะย้อนกลับมาทำลายตัวเราเข้าสักวัน

ชายหนุ่มส่งวาวใสถึงบ้าน อยากจะเห็นหน้าแววแสงสักหน่อยก็ไม่ได้เห็น จึงกลับไปอย่างผิดหวัง...วาวใสเห็นใจเขา แต่จะทำอย่างไรได้ เมื่อพี่สาวตัวผันไกลเหลือเกิน หากตะวันไม่มองข้ามคนที่ผันไกลเคียงกับเขาแล้วละก็ เขาคงจะมองเห็นคนคนนั้นสักวัน

* * *

ชายหนุ่มกลับถึงบ้าน เห็นพ่อนอนฝั่งพุงดูละครโทรทัศน์อย่างสบายใจ ไม่ออรถกลางคืนมาพักใหญ่แล้ว เพราะแม่เป็นห่วง บอกว่าสังคมสมัยนี้ อยู่ยากขึ้นทุกวัน ผู้โดยสารทำร้ายคนขับแท็กซี่ชิงเงินชิงรถ บางรายบาดเจ็บ บางรายถึงแก่ชีวิต บางครั้งแท็กซี่ทำร้ายผู้โดยสารก็มี ดูไปแล้วช่างเป็นสังคมที่อยู่กันอย่างหวาดระแวงจริงๆ

ส่วนน้องสาวช่วยแม่เย็บเนาผ้าอยู่ใกล้กันนั้น ทุกคนดูมีความสุขที่ทำงานในมือไปพलगดูละครไปพलग ถึงช่วงโฆษณาก็จะพูดคุยกันเกี่ยวกับตัวละครอย่างออกรส

“พี่ตะวันชื่ออะไรมา”

“ดูไปเฮอะ เตียวพี่จัดการให้”

เขาไม่เกียงน้อง เดินไปหลังบ้าน จัดแจงแก้ห่อบะหมี่แห้งใส่จานสำหรับทุกคน ร้านนี้เขาไม่ใช้กล่องโฟม รู้จักรักษ์โลกเสียด้วย

“แล้วของตะวันล่ะ”

เดือนกามเมื่อลูกชายถือบะหมี่มาแค่สามจาน

“กินมาแล้วครับแม่”

ชายหนุ่มนั่งลงข้างแม่ ตามองละคร เขาดูได้แต่ไม่ติด

“สอบเสร็จแล้วอะ ะวะวัน”

พ่อถาม เคี้ยวบะหมี่ตุ้ย เจ้านี้ร่อยไม่ต้องปรุงรสอะไรเพิ่ม แต่พ่อ ก็เป็นคนกินง่าย อยู่ง่ายอยู่แล้ว แม่ทำอะไรให้กิน พ่อก็กินตามนั้น ไม่เห็น พ่อเรียกน้ำปลา พริกป่นหรือมะนาวมาปรุงเพิ่มแต่อย่างใด

“ครับพ่อ”

“อะวัน พรุ่งนี้ไปทำบุญกับแม่นะ”

“ที่วัดมีงานหรือแม่”

นอกจากแม่จะตักบาตรพระที่บิณฑบาตผ่านหน้าบ้านทุกเช้าแล้ว วัน สำคัญทางพระพุทธศาสนาแม่ก็จะพาเขากับดาราไปทำบุญที่วัดอยู่เสมอ

“ไม่ใช่งานวัดหรือ วันเกิดอะวันนะ”

“ยังไม่ถึงเลย แม่จำผิดแล้ว”

ลูกชายยิ้มละไม คนเป็นแม่จึงบอกว่า

“แม่ไม่เคยลืมวันที่ลูกเกิด เจ็บปวดที่สุด ดีใจที่สุดก็วันนั้น แต่แม่จะ ทำบุญรับวันเกิดให้อะวันล่วงหน้า”

“ทำไมละแม่”

คนเป็นลูกสงสัย

“แม่เขาจะทำบุญรับเบญจเพสให้แคะ อะวัน”

พ่อเป็นคนตอบเสียเอง

“แม่กลัวผมจะมีเคราะห์หรือ อย่างกลัวเลยแม่ อะไรจะเกิดมันก็ต้อง เกิด คนเราถ้าถึงคราวชะตาตก มันก็หนีไม่พ้นหรือ”

“อะวัน!”

เดือนขึ้นเสียงเกรี้ยว ซึ่งตาดูลูกชายที่พูดโพล่งออกมาอย่างนั้น แม้แต่ พ่อก็ยังมองเขาด้วยสายตาปราม อะวันยิ้มเจื่อนๆ ไม่อาจหยิ่งรู้ได้ว่า ‘ถึง คราว’ นั้นใกล้เข้ามาจนหายใจรดต้นคอเขาอยู่แล้ว

รุ่งเช้านายยอดขับรถไปส่งลูกสาวเข้าโรงเรียนทุกวัน จากนั้นก็ตระเวนรับส่งผู้โดยสาร กว่าจะกลับบ้านก็เย็นมากแล้ว เป็นประจำอยู่อย่างนี้

เข้านั้นเดือนต้นตั้งแต่ตีสี่ ลูกขึ้นหุงข้าวทำกับข้าวเป็นพิเศษ จัดใส่ปิ่นโตเต็มถาดพร้อมของหวาน ผลไม้และเครื่องสังฆทานอีกชุดที่แม่จัดห่อด้วยตัวเอง เพื่อไปทำบุญกับลูกชาย สำหรับเดือนแล้วการทำบุญที่ไม่เบียดเบียนตัวเอง ทำด้วยความเต็มใจและอิมใจ ก็ย่อมจะได้บุญกุศลหนักหนา

ตะวันจอตจักรยานยนต์คู่ชีพได้ร่มไม่รับเอาปิ่นโตกับห่อชุดสังฆทานมาถือไว้เสียเอง ส่วนแม่ถือเพียงช่อดอกไม้และรูปเทียนเดินไปด้วยกัน

เพียงไม่กี่ก้าวรถยนต์คันหรูรูปตราสัญลักษณ์ม้าลำพองก็พุ่งปราดเข้ามาจอดเทียบสองล้อเครื่องของเขา สง่าราศีของมันก็เหมือนตราสัญลักษณ์ของมันนั่นละ ช่มเจ้าจ้อยของเขาเสียวอยู่หมัด

“นึกว่าใคร”

ตะวันพูดลอยๆ เมื่อเห็นคนขับก้าวลงจากรถ ด้วยการแต่งกายที่เนี้ยบตั้งแต่ศีรษะจรดปลายเท้า

“รู้จักกันหรือ”

เดือนถามลูกชาย สงสัยว่าไปรู้จักคนร่ำรวยขนาดนั้นตั้งแต่เมื่อไหร่ เพื่อนๆ ลูกที่คบหาล้วนมีฐานะพอๆ กัน ต่างก็ทำงานหาหมรุ่งหมาค่าตัวเป็นเกลียวด้วยกันทั้งนั้น ไม่เห็นใครจะขับรถคันโตโก้หร่านสักคน

“เปล่าหรอกแม่ แค่เห็นผ่านๆ”

เขาเพิ่งเห็นหน้าหมอนั้นเต็มตากี่วันนี้ กับรถที่ไม่ซ้าคัน ถ้าไม่เป็นเศรษฐีมันก็ต้องเป็นเจ้าของเต็นท์รถมือสองซัวร์ ประตูด้านข้างเปิดออก สาวใหญ่วัยไล่เลี่ยกับแม่เขาก้าวออกมา เธอแต่งหน้าเข้ม มองเห็นปากแดงจัดโดดเด่น ผมฝ้าเซตเป็นทรงรับไบหน้า เสื้อผ้าหรูหรา เครื่องประดับแพรว-

พราว ที่แท้ก็พวกไฮโซช

ต่างกับแม่เขาลิบลับ แม่สวมเสื้อผ้าลูกไม้ราคาถูกสีฟ้าอ่อน กับผ้า-
ชิ้นใหม่สีน้ำเงินสดยาวกรอมเท้า ถึงอย่างนั้นเขาก็เห็นว่าแม่แต่งตัวดี มี
กาลเทศะกว่าสาวใหญ่คนนั้นที่สวมกางเกงเข้าวัดเข้าวา ซึ่งพวกเขาคงมาทำ
บุญเหมือนกัน เห็นช่วยกันหอบหิ้วกระเช้าผลไม้ เครื่องดื่มบำรุงร่างกายคน
ละกระเช้าใหญ่

“สองคนนั้นมองอะไรเรา”

วิไลจรัสเพิ่งสังเกตเห็นว่าตนกับหลานตกเป็นเป้าสายตา จึงพูดเปรยขึ้น
“อย่าไปสนใจเลยครับ น้าวิไล”

ปรมัตถ์ไม่ใช่คนสนใจอะไรง่าย ๆ นอกจากรถแล้ว อย่างอื่นแทบจะไม่
อยู่ในสายตา แม้แต่ผู้หญิงก็เป็นความสัมพันธ์ที่ฉาบฉวย ไม่เคยผูกพันลึกซึ้ง
กับใคร ความรู้สึกดีๆ กับหญิงสาวก็เคยมี แต่ก็จางหายไปเมื่อจบสิ้นเยื่อใย
ต่อกัน ยังไม่มีแม่สักครั้งเดียว ที่เขาก้าวเข้าไปใกล้ความรู้สึกที่เรียกว่าความ
รัก ที่ผ่านๆ มารู้ว่าเป็นเพียงความเสน่หาอันผิวเผิน

“ไปเถอะ ตะวัน”

เตือนกับลูกชายพากันไปยังศาลาอเนกประสงค์ของวัด

“มาทำบุญหรือจ๊ะ”

วิไลจรัสทักทาย เมื่อเห็นฝ่ายนั้นตามหลังมา

“จ๊ะ ลูกชายอายุย่างเข้าเบญจเพส ฉันทายพามาทำบุญรับ”

เตือนตอบด้วยไมตรี

“หลานชายฉันก็ย่างเข้ายี่สิบห้าเหมือนกัน เพิ่งกลับจากเมืองนอก ไป
อยู่มาตั้งแต่เด็กๆ ต้องคอยยื่นคະยกกันให้มา เราคนพุทธต้องเข้าวัดทำบุญเป็น
เรอว่าไหม”

ตะวันไม่ชอบน้ำเสียงของฝ่ายนั้น ฟังเหมือนยกตนข่มท่านอยู่ในที รวย
จนก็คนเหมือนกัน ทำงานสุจริต ไม่ได้แบมือขอเงินใคร ไม่ต้องอวดศักดิ์ดา
บารมีก็ได้ เขาจึงพูดเรียบๆ ตอบไป

“ดีครับ แต่อย่าเป็นการทำบุญเอาหน้า ภาวนากันตาย...มันจะไม่เข้าที”